

m sorolhatom,
feladatai közé,
benne vannak
pedig megem-
kóna, t. i. az
abban a korban
már jó hasznát
ennél tartal-
is kívánhatsz.
dövel válhatik
agy is készülsz.
n. — **Farkas**
második tulsá-
a, ha kis olva-
rodalom teljes
ekkel, mert bizo-
tvény-szerkesz-
asás után szől-
t. Ha van még
segít bajotok-
esét remélni jó,
Ida. Bélye-
eska, aki neki
— **Vislovszky**
Munkája válo-
m. — **Maller**
rolta Szombat-
y — **Thenke**
izenetből te is
munkában az
netsz utbaiga-
latt a kettőtök
gyes szám első
l meg vagyok-é
y Béla? Anyit
akitől a sorok
De már abban
tőket szívesen
is Forgó bácsi
A »sikerült«
n. A toll-rajz
sze, hogy amaz
fog jelenni. —
egfejtése? Csak
den rejtvényes
gatom? Az én
rejtvényben és
oa. Hogy ezt a
n, újból küld-
n. — **Honthly**
ősi tárlatában
a kettő jeles
arabódrul nincs
esd. — **Simor**
skerekű vasut.
nyod is meg-
vélről a jövő

ÁZOTT VICZA. (Lásd a 266. lapon.)

ARANYORSZÁG UTJA.

— Mese. —

(Képekkel.)

HOL volt, hol nem volt, az Operenciás tengeren is tul volt és még a jó tündérek és gonosz manók idejében, volt egyszer valahol egy rengeteg nagy sziklás hegység, melyet úgy hívtak, hogy Fekete Bércz. Nem lehetett annak hosszában belátni sem az elejét, sem a végét, de magasra is annyira föltornyosult, hogy jéggel, hóval fődött csucsa még a felhőkön is fölül emelkedtek. Csak nagyon ritkán merészkedett valaki arra, hogy keresztül akarjon hatolni a Fekete Bércz szörnyű szikláin. Hogy aztán mi lett az ilyen vakmerő emberből, nem lehetett tudni, mert soha senki sem tért onnan vissza.

Nem igen messze a bérczhegységtől, a mély völgy tulsó szélén egyszerű, de csinos, rendes házaeska állt. Ott egy szorgalmas, derék család lakott, melynek azonban minden iparkodása mellett is bizony nagyon szükösen folyt a dolga. És egy este az apa így szólt a hités társához:

— Már itt hiába próbálok mindent. Holnap tehát utra kelek és át megyek a Fekete Bérczen. Azt mondják, ott van a boldog Aranyország; ott olyan varázs hatalmu király uralkodik, aki minden alattvalóját boldoggá tudja tenni. Körül nézek, és ha befogadnak, akkor majd vissza térek, hogy mindnyájatokat oda vezesselek.

— Jaj lelkem jó uram, de hisz' ez az ut tele van szörnyű veszedelmekkel! Mi lesz veled, ha baj ér utközben! Inkább én is veled megyek!

— Nem bánom. A gyerekek nem olyan kicsinyek, hogy néhány napig magukra ne

maradhassanak. A Józsink már okos, nagy fiu, ő majd gondoskodik a kisebbekről.

A szülék tehát elvándoroltak. És nem sokára levél érkezett tőlük, tudatva, hogy szerencsésen eljutottak a boldog Aranyországba, de onnan vissza térni senkinek sem szabad, sem pedig arról irni, hogy és miképen lehet oda jutni és hogy mi van ott. De a gyerekek ne busuljanak, mert a boldog ország királya megígérte, hogy a mikor elérkezettnek fogja látni az idejét, majd izek nekik, hogy ők is keljenek utra. Csak aztán pontosan teljesítsék a királyi izeket minden parancsát.

A gyerekek tehát, kissé türelmetlenül ugyan, de békességgel várakozta. Négyen voltak: Józsi, a legidősebbik, már tizenhat éves szép, derék ifju; mindjárt utána következett a tizennégy éves Mariska, aztán a tizenkét éves Rózsika s végre Bence, aki még csak tiz éves mult.

Rózsika és Bence elválhatatlan játszótársak voltak. Ha Rózsika ügyesebb, okosabb volt is, de Bence meg akaratosabb, aki mindig csak azt tette, ami neki tetszett. Bátrabb és elszántabb is volt és sokszor megtett olyat, amit Rózsika nem mert volna. És öregebb testvéreinek is éppen csak addig engedelmesekedett, a meddig a kedve ugy tartotta. Hanem azért a négy testvér igazi szeretetben és jó egyetértésben élt együtt.

Nem telt bele nagy idő, hát csakugyan megjött a nagy pecsétetes levél az Aranyország királyától. Rózsika és Bence épp haza kerültek este felé a játékból, mikor bátyjuk mutatta nekik a levelet és hívta őket: hallgassák, ő majd felolvassa a bűvös ország királyának parancsait.

— Csak olvasd, szólta Bencze. De én nagyon éhes vagyok, az alatt majd ozsonnálólok. Azért csak olvasd.

S elő kerítve a mézes bögrét meg a kenyeret, bizony csak egy félfüllel hallgatott oda. Fontosabb is az, hogy a vastagon kent méz le ne csurogjon a nagy karaj kenyérről; a többiek úgy is tudják, mi van a levélben. Inkább még el is fordult, hogy ne lássák, mekkora karajjal birkózik. Épp azon gondolkozott, elég volt-e, mikor Rózsika oda lépett hozzá és szinte kipirulva kérde:

— Hallottad, Benczikém, hallottad?

— Ugyan mit, no?

— Holnap hajnalban indulunk szüleinkhez a Fekete Bérczen át, a boldog Aranyországba. Ugy rendelte a király.

— Az jó lesz. Csak aztán nagyon is korán ne zavarjatok föl. Inkább a koci várjon.

— Miféle koci?

— Miféle? Hát csak küld talán kocsit is a király, ha azt akarja, hogy oda menjünk!

— Nem hiszem... a levélben egy árva szó sincs kocsirol. Gyalog kell oda mennünk.

— No hiszen csak azt lessétek, hogy én hajnalban keljek föl és gyalog induljak olyan nagy utnak! Szeretném tudni, mért ne utazhatnánk egészen kényelmesen?

— Biz' az jobb volna, hagyta rá Rózsika is.

Bencze aztán még egy karaj mézes kenyérral próbálkozott meg, Rózsika pedig kiállt az ajtó elé és elmerengve nézett az esthomályban komoran szemközt tornyosuló Fekete Bérczre. Mikor arra gondolt, hogy e bérceken túl újra meglátja jó szüleit, akkor rögtön indult volna; de mikor meg az jutott eszébe, hogy e rettenetes sziklakon mily veszedelmes és fáradságos lehet az

átvergődés, akkor nagyon megesappant a kedve. Azt sem tudta, örüljön-e vagy sem annak, hogy már holnap utra kelnek.

De a két öregebbik testvér nem habozott. Alig hogy beesteledett, a gondos Józsi így szólt:

— Feküdjünk le. Holnap nagyon korán kell fölkelniünk. Hallottátok? — a király parancsa úgy szól, hogy hajnal hasadtakor talpon legyünk s mikor az első napsugár szemünkbe süt, induljunk, akármilyen történi is.

Le is feküdtek. A két öregebb testvér másnap már jóformán pitymallat előtt talpon volt. Virradni sem kezdett még, már fel is öltöztek. Aztán költögetni kezdték Benczét és Rózsikát. Csakhogy ezekkel ugyan nem boldogultak.

— Ugyan hagyjatok még aludnom! dörögte Bencze. Hiszen még sötét van. Csak nem indulunk éjnek idején?

Rózsika meg így szólt:

— Hát Bencze fölkel-e már? Nem? No, akkor minek keljek föl én? Ugyis csak együtt indulunk.

És egyik is, másik is fálnak fordult és aludt tovább. A két öregebb testvér egész izgatottan kezdte újra a költögetést, de megint csak hiába. Egyszerre aztán nagy világosság áradt a szobába: besütött a fölkelő nap. A két testvér majd sirva fakadt.

— Itt az első napsugár! szólt Mariska ijedten

— Igen. Tehát induljunk, mondá bátyja.

— Oh! De hát Bencze és Rózsika?...

— Nem segíthetünk. A király izenete azt mondja, hogy csak akkor jutunk szerencsésen szüleinkhez, ha parancsait pontosan követjük. Ők is hallották, tudják. Menjünk!

Könyezve csókolták meg a lusta álmoban heverő két testvért, aztán utra keltek. És ők ketten csakhamar és baj nélkül el is jutottak a célhoz, úgy hogy az ő utjokról nincs is mesélni valóm semmi.

Hanem Rózsika és Bencze! Azok más-kép jártak.

Legelőször is, amint fölébredtek, nagyot nyújtóztak és igen meg voltak elégedve. Olyan jól aludtak, hogy még! De most talán már mégis ideje fölkelni. Az óra éppen üt . . . egy, kettő . . . biz' az meg sem állt tizig. Rózsika most már kiugrott az ágyból és gyorsan felöltözött, aztán jelenteni akarta a nagyobbik két testvérnek, hogy mindjárt indulhatnak. Persze nem találta őket sehol s ijedten, sirva tért vissza.

— Benczikém, kelj föl! Jaj, mi lesz velünk! Elmentek, itt hagytak! Oh milyen oktalanságot követtünk el! Nem engedelmeskedtünk a király parancsának, mely jó szüleinkhez hívott. Hogy találunk most oda!

— Ugyan mit pityeregsz! szólt Bencze nagyot ásitva. Igen okosan tettük, hogy jót pihentünk ilyen nagy ut előtt, ha már csakugyan nincs kocsi. Most már én is felöltözöm, addig te készítsd el a reggelit. Aztán elindulunk. Meglásd, hamar utól-érjük őket.

— De hogyan tudhassuk az utat, mikor nincs nálunk a király levele, melyben megírta, hogyan és merre menjünk.

— Baj is az! Hiszen hallottuk . . . azaz legalább te hallottad, mert én bizony nem igen hallgattam oda. De meg ugyan nagy sor is az, oda találni a Fekete Bércze. Itt meredez előttünk, a vak is látja.

Bencze nagy önbizalma Rózsikát is fölbátorította. Megreggeliztek, aztán fölkészül-

tek. Rózsika azt a kalapját tette föl, melyet nem rég a mamája igazított neki össze, csinos szalagot varrva reá. Szinte könyezett, mikor elővette.

— Drága jó anyácskám! Mennyire vágyódom már hozzád! Igazán rossz voltam, hogy el tudtam aludni s nem indultam mindjárt Mariskáékkal. No, talán csakugyan utólérjük még őket. Te, Benczike, ezt a széles karimájú kalapot vedd.

— Oh, szebb a másik . . .

— Mégis csak ezt vedd. Tudod mikor anyácskánk az én kalapomat igazgatta, te is kérted, hogy varrjon a tiédre is szép szalagot, és ő megtette. Hát ezt jobban meg köll becsülnöd.

— No, nem bánom. De most még szedjünk össze utra való elemózsiát a kosárba.

— Azt bajos volna czipelni. A király levelében, jól emlékszem, az volt megírva, hogy aki az ő hívására és az ő utján megy a Fekete Bérczen át, az talál az uton vendég-fogadót, ahol jól ellátják mjndennel.

— Annál jobb. Akkor hát induljunk.

Megindultak s eleinte szaporán lépegettek, de nem igen sokáig. A nap már jóformán delelőn járt s ugyancsak forrón tüzött; csakhamar kimelegedtek.

— Sebaj, szólt Bencze. Majd ha a hegyek közé jutunk, ott hűvösebb lesz.

Melyik ut vezet oda, azt nem igen tudták; hát befordultak a legelső ösvényre, mely arrafelé kanyarodott. Mentek, mendégéltek, de mikor már jó sokáig mentek, Rózsikának nem tetszett a dolog.

— Attól tartok, hogy nem jó uton járunk. A király levelében az volt, hogy mindjárt kezdettől fogva fölfelé kell kapaszkodni és nem szabad megijedni, ha

meredek és fáradságos is az ut. Mi pedig inkább völgynek lefelé megyünk.

— No bizony, mintha több ut is nem vezetne oda. Különben, nézd csak, amott lenn a völgyben valami csárdaféle áll az út szélén, ott megkérdezhetjük.

— De akkor még inkább lefele megyünk. Forduljunk erre jobbra, fölfelé.

Bence azonban már futva futott lefelé, Rózsika a alig bírta utól érni. Mire Rózsika is oda ért a házhoz, Bence már javában beszélgetett egy csodás szép fiatal nővel, ki az ajtóban állt és nagyon nyájasan mosolygott. Épp ezt mondta:

— Hogy jó uton jártok-e? Persze, hogy jó uton.

— De én ezt sehogy sem tudom elhinni, szólott Rózsika. Hiszen fölfelé köllene mennünk... okvetetlenül rossz utra tévedtünk.

Amint Rózsika ezt mondta, a csodaszép fiatal nő arcán oly rettenetes kifejezés villant át, mintha ezer gonosz manó fenyegetőzött volna a szemeiből. Rózsika látta ezt, de Bence nem vett észre semmit s a következő pillanatban már Rózsika is

szinte azt hitte, hogy képzelődött, mert a csodás szép nő most csak még nyájasabban mondá:

— Meghiszem, hogy könnyen aggodalomba estek, mert azt hiszitek, hogy aki a nagy bércznek indul, okvetetlenül meredeken köll kapaszkodnia. No, van ilyen ut

is. Akinek kedve tartja, azon is mehet. De van másik ut, mely a Rózsavölgynek vezet; ott nem kell fáradságosan mászni, és utközben pihenő helyek is vannak az utasok számára.

— Az ám, az ám! szólott Bence mohón. Nekünk is az van ígérve, hogy találunk jó vendég-fogadókat. Talán éppen ez is olyan csárda? Talán itt is kapunk egy kis harapni valót?

— Aki betér hozzám, azt szívesen megvendéglelem.

— Akkor be is megyünk, mert én éhes vagyok.

— Hát csak kerüljetek belől, vannak már benn többen is.

Bence nem kérte magát, hanem gyorsan bement a házba. Rózsika, maga sem tudta jól, hogy miért: de jobb szeretett

RETTENTŐ LÁTOMÁNY. (Lásd a 265. lapon.)

volna be nem menni; mivel azonban Bencze már bement, hát ő is csak követte.

A szoba közepén terített asztal állt s már több fiu és leány ült körülötte. Rózsika és Bencze is oda ültek s ugyancsak gyönyörködve néztek végig a sokféle pompás csemegén, mellyel az asztal meg volt rakva. Az asztalfőnél a nyájas házi asszony foglalt helyet s így szólt:

— Lássatok hozzá, kedves vendégeim! Ez mind azok számára való, akik a Rózsavölgyön akarnak végig menni; ezzel a kis csemegével kibírjátok estig; akkor elértek a gyönyörű Rózsavárat, hol szívesen látnak éjszakára. No persze azt, aki oda akar menni.

— Oh, oda megyünk! Már hogy ne mennek? kiálták mindnyájan és mohón haraptak a csemegékbe.

Csak Rózsika nem mondta azt és nem is harapott bele semmiféle csemegébe. Jól emlékezett a király levelére. Nem volt abban szó semmiféle Rózsavölgyről, Rózsavárról. De még ebbe bele nyugodott volna, mert hátha a király csak kifejejtette? De amint Rózsika, aki bizony szintén megéhezett, már épp feléje nyult egy gyönyörű álmának, tekintete megint a csodaszép háziasszonyra esett. És megint nem a csodaszépségét látta, hanem azt, hogy kaján kárörömmel néz végig lakomázó vendégein. Egészen elmúlt az étvágya. Rosszat gyanított s oda sugott Benczikének hogy ő se egyék.

— No persze! felelé Bencze. Mikor olyan pompás, én meg olyan éhes vagyok! Milyen fonákságokat beszélsz, Rózsika! Inkább láss te is hozzá!

De Rózsika nem tette. Alig várta, hogy odább mehessenek. A többiek nem siettek,

jóformán alig gondoltak rá, hogy még tovább is tart az utjuk. És mire elkészültek a csemegézéssel, már mind azt beszéltek:

— Ha már itt ilyen jó dolgunk van, hát még a Rózsavárban milyen lesz!

— Én bizony nem is megyek tovább! szólt Bencze.

— De Benczikém! mondá Rózsika. Hát elfelejtetd, hogy a mi jó szüleinkhez köll mennünk, a Fekete Bérczen tul?

— Jól van no, hiszen majd eljutunk oda is.

Végre mégis megindultak. Amint a házból kiértek, azonnal gyönyörű völgy terült el előttük s mindenféle illatos rózsa-bokrok pompáztak. Bencze szinte diadalmasan szólt:

— No, ugy-e, Rózsika: okosabb, hogy nem indultunk korán reggel?

De Rózsika épp ekkor valami egyebet pillantott meg. Jobbra magas, meredek domb emelkedett, melynek közepén végig föl szakadékos ut látszott. S az ut aljában egy táblára ez volt írva: »*Utolsó ut a Fekete Bérczre.*«

— Erre, erre, Benczi! Ti is mindnyájan jertek, ez a mi igazi utunk! szólt Rózsika élénken.

Oda gyültek, fölnéztek a meredek kapaszkodóra, aztán nagyot nevettek. Bencze pedig így szólt:

— Ugyan, Rózsika, legyen már eszed! Csak nem fogunk ilyen fáradságos uton kapaszkodni, mikor előttünk a Rózsás völgy?

— De a Fekete Bércz...

— Eh, ne emlegesd annyit! Nem olyan sürgetőz az.

S elszaladtak mindnyájan. Rózsika egészen elbűsülva állt egy ideig ott helyben.

hogy még
mire elkészül-
t azt beszélték:
dolgunk van,
n lesz!
tovább! szólt

Rózsika. Hát
leinkhez köll
ul?
ajd eljutunk

amint a ház-
völgy terület
s rózsabok-
diadalmasan

osabb, hogy

ami egyebet
eredek domb
ig föl szaka-
lájában egy
t a Fekete

mindnyájan
ólt Rózsika

dek kapasz-
Bence pedig

már eszed!
lságos uton
a Rózsás

Nem olyan

ózsika egé-
tt helyben.

Mi lelte Benczét és a többieket? Mint ha alig akarnának már oda menni, a hová indultak. Ha ezt az utolsó utat is elkerülik, talán soha sem jutnak többé a jó utra. Most már mit csináljon? Induljon egymaga? Nem, nem hagyhatja el testvérét, Benczikét!

Utánok szaladt tehát és velök ment ő is. Mentek, sokáig mentek s a Rózsavölgy olyan gyönyörű volt, hogy lassanként Rózsika is elfelejtette aggodalmait. Csak fáradt kezdett lenni, míg a többiek vigan gyalogoltak. Akármilyen szép volt azonban a Rózsavölgy, mégis szerettek volna már a végére jutni, mert esteledni kezdett. Azután lassanként be is sötétedett, alig láttak pár lépésnyire. Már inkább csak botorkáltak, midőn egyszerre csak azt vették észre, hogy éppenséggel nem mehetnek tovább: egy nagy sziklához értek, mely egészen elzárta a völgyet.

— Lám, lám, rossz helyre jutottunk, szólt Rózsika. Én azt mondom, forduljunk vissza!

Alig mondta ezt, valami álmos, dörmögő hang hallatszott a szikla tövéből s egy öreges alak állt föl fekvő helyéről. Térdfig érő szakála volt s még a félhomályban is látni lehetett, milyen ijesztő rut. El is futottak volna előle, ha így nem szól:

— Na, megjöttetek végre! Bizony szép dolog, mondhatom, így megvárakoztatni a szegény szolgát.

— Hát minket várt itt? kérde Bence. Ne haragudjék, kérem; nem tudtuk, különben jobban siettünk volna.

— De honnan tudta, hogy jövünk? kérde Rózsika meglepetve és gyanakodva.

— Honnan tudom! Mintha nem volna bejelentve az érkezésetek, mintha oda fönn a Rózsavár négy tündére is nem miattatok virrasztana!

— Ez a Rózsavár? szólt Bence. No, nem látszik rajta, inkább holmi vad sziklának gondolnám.

— Persze, majd ide az ut szélére építik, hogy akármilyen hivatlan vendég bemehesen, dörmögte az öreg.

Épp ekkor bujt ki a hold is a felhőkbul s magasan fenn a szikla tetején csakugyan látni lehetett a nagyszerű várkastélyt. Hanem az utját sehol sem láthatták. Az öreg pedig így szólt:

— No, most már jöjjetek szaporán utánam, a vár urnői ott váraognak a kapunál.

— De hiszen mi itt nem tudunk fölkapaszkodni! mondá Rózsika. Ez nem lehet a mi utunk.

— Hát én mire való vagyok? szólt az öreg. Fogózzatok a szakálamba. Mind-egyik fogjon meg egy-egy szálat... és ne féljete, többet is elbir az, mint feltuczat ilyen apróságot.

Bámultak, de mert másképp sehogysen juthattak föl a meredek sziklán, tehát mégis csak bele kapaszkodtak a szakálába. Az öreg megindult s ime, csakugyan felhuzta őket a szakálánál fogva a meredek szirtoldalra. (Lásd a képet a 265. lapon.) Semmi fáradságukba sem került és alig pár pillanat alatt fönn voltak a várkastély kapujánál.

És valóban, ott már várakozott is a kastély négy tündére.

(Folytatása következik.)

RETTENTŐ LÁTOMÁNY.

(Képpel a 261. lapon.)

NAGYON szívesen látták Ernőket ott a bácsi szép falusi kastélyában. Már sötét este volt, mikor megérkeztek s Emma négy tündére szinte megkönnyülten lélekzett föl, mikor befordultak az udvarra.

— Jaj, bácsikám, de jó, hogy már itt vagyunk! szolt aztán. Ugy félttem, a míg azon a sötét, nagy erdőn kocsiztunk végig!

— Ugyan mitől, kis buksi? felelt nevetve a bácsi.

— Hát... hát nem tudom... lehetne ott farkas... vagy zsvány... Ernő is azt mondta.

— Talán bizony te is féltél. Ernő öcsém? No, ezt már nem szeretem. Ilyen nagy fiu már bátor legyen.

— Én? Félni? Nem szokásom, szolt Ernő büszkén.

— No no, mégis úgy látom, az erdőben együtt szepegtél a hugocskáddal.

— Volt eszemben! Csak tréfáltam vele, mert láttam mennyire ijedez a semmitől. Én nem szoktam megijedni.

— Oh, csak ne tagadd, szolt Emmácska kissé boszusan. Mert biz' ottan, egy csöppet sem voltál tréfás kedvedben. Akkor végre is felbátorítottál volna.

Ernő azonban büszke önérettel megmaradt amellett, hogy csak az ilyen félnék leányok szoktak megijedni; ő maga bátorság dolgában kiáll akárkivel.

— Szembe szoktam nézni a veszedelemmel s még akkor sem ijedek meg, hanem legyőzöm!

— Ezt már szeretem, mondá a bácsi. A bátorság épp oly szép tulajdonság, mint az őszinteség.

Mikor aztán lefekvésre került a sor, Ernőnek külön szobát jelölt ki a bácsi. Tábori ágyat állítottak a szobába s a bácsi így szolt:

— Szép holdvilágos éj van. Remélem, nem zavar, ha a hold beragyog a szobádba.

— Söt szeretem.

Lenyugodtak, elaludtak. Már jót aludt Ernő is, mikor egyszerre fölzrent. Mintha

valami neszt hallott volna az ablak alatt. Ijedten ült föl ágyában.

Mi lehet az? Talán zsványok törnek

be?... faluhelyt, az megeshetik... s én magam vagyok itt!

Szét nézett. A hold fénye megvilágította

a szobát. Nem volt ott más senki, semmi. De amint tekintete az ablakra esett elhült a vére. Valami titokzatos árnyék látszik

rokra fogott hosszú gyilokkal... Semmi kétség, ott künn rablógyilkos áll lesben!...

Ernőnek minden haja szála égnek meredt, rémületében a hang is törkán akadt, kiáltani sem tudott, csak nézett halálos remegéssel a rémes árnyéokra. Most... most mint ha megmozdult volna... bizonyosan most készül berontani az ablakon, aztán meggyilkolja...

De már ezt nem várta meg. Kétségbe esett visitással ugrott ki az ágyból és futott a szomszéd szobába, hol a bácsi feküdt.

— Jaj!... Gyilkos! Rabló! Jaj bácsi, segítsé!

A bácsi csakhamar talpon volt s kérdezte, mi a baj. Ernő alig tudta elhebegni.

— Lássuk azt a gyilkost, szolt a bácsi nyugodtan.

Benyitottak a másik szobába s Ernő még folyvást reszketve mutatott rá a fenyegető fegyveres kéz árnyékára. A bácsi pedig nagyot nevetett.

— Látom, látom. Számítottam is rá, mert meg akartam tudni, milyen vitéz voltál az erdőben. Most már tudom, hogyan szoktál szembe nézni a veszedelemmel. Megijedsz egy ócska szobor árnyékától is. Nézz csak ki az ablakon... amott a nagy erkély sarkán áll egy régi vas-szobor, annak az árnyéka esik ide. Ne félj tőle, nem fog bántani.

Szörnyen röstelte Ernő ezt a fölsülést. De azután hasznára fordította és rajta volt, hogymáskor igazán szembe nézzen azzal, amitől megijedni készül. Lassan-lassan lett is bátor ember belőle,

de már akkor nem hetykélkedett vele, mert aki igazán vitéz, az nem dicsekszik vele, hanem bátran cselekszik, mikor kell.

ott... emberi alak körvonalai... és amint nézi a szobába is benyuló árnyékot, tisztán látja a falon a kinyujtott kezét, ma-

ÁZOTT VICZA.

(Képpel a ezimlapon.)

UTBAN ért az őszi eső,
De ottalmunk ez az ernyő.
Kifeszítjük magunk felett,
Pihenünk is egy keveset.

Hát a Vicza?... jaj, a Vicza!
Csuron-víz az istenadta!
Szőke haja hogy megázott...
Hószin välla tén megfázott!...

Elhanyagoltad ugyancsak —
Merő lucok, merő csatak;
Ruhácskáját ki kell rázni;...
Nem tudtal jobban vigyázni?

Már az eső alább hagyott,
A nap kibútt, ismét ragyog.
Te jó sugár, fényes meleg:
Szárítsd, hogy ne legyen beteg!

DOBHÁT-JÁTÉK.

— A »Kis Lap« 22-dik színes műmelléklete. —

MÁR volt versenyfutás, labdázás, birkozás, fára mászás, de Karcsi és Béni még nem fáradtak bele a játékb. Csak éppen bele untak az eddigiekbe.

— No mi legyen most?

— Legyen dobhát-játék. Meglássuk, ki tud erősebben megállani és hegyesebbet ugrani.

— Nem bánom. Aztán így dobháton megyünk hazáig.

Szeretitek a dobhát-játékot? Nem mindig mulatságos az, kivált ha olyanok fognak bele, akik nem eléggé erősek és ügyesek. De Karcsi és Béni nagyon szerették, bele is gyakorolták magukat, mint valami czirkuszbeli erőművészek.

Először Karcsi volt a dobhát. Erősen oda szögeszte a lábát a földhöz, kissé meghajolt, a kezeit pedig a lábaihoz feszítette.

— No most! Ugorj!

Béni neki iramodott és neki támaszkodva a Karcsi vállainak, ruganyos szökkenéssel keresztül repült Karcsin, oly ügyesen, hogy az ugrás után talpon ma-

radt. Mert csak az ilyen ugrás az igazi. Azután ő állt oda dobhátnak és Karcsi ugrott, nem kevésbé jelesül.

Pompásan folyt a dolog, mignem Karcsinak tréfás ötlete támadt. Amint Béni egyszer ismét ugrani készült és sebes iramodással már éppen hozzája ért, Karcsi hirtelen fölegyenesedett. Béni persze nem ugorhatott s ugy bele ütötte az orrát a Karcsi hátába, hogy majd laposra nyomta.

— Ejnye no! Ez nem szabad!

— Tudom;... de rosszul álltam, kavics volt a lábam alatt... nem gondoltam hogy már itt vagy.

— Igen? No, az már más.

Ezt mondta Béni, de más gondolt, még pedig ilyen formát:

— Megállj csak! Ismerlek én! Majd én is kifogok rajtad.

Folytatták a játékot s amint egyszer újra Béni volt a dobhát, Karcsi pedig ugrott, hát Béni nem állt meg erősen, hanem, amint Karcsi rá kezdett támaszkodni az ugráshoz, ő hirtelen lejjebb guggolt. Így aztán Karcsi csufot vallott a számításával és támaszt vesztve, a Béni feje fölött egész hosszában végig vágódott a földön, hogy csak úgy nyekkent bele.

— Ugy-e vissza adtam a kölcsönt? szólt Béni nevetve.

De éppen csak hozzá fogott a nevetéshez, aztán nagyot jajditott. Mert Karcsi, amint lezuhant, a lábával akaratlanul ugyan, de bizony hatalmasan nyakszirten koppantotta, úgy hogy ő is végig terült a földön.

Jajgatva keltek föl mind a ketten. Egyiknek a nyaka csigája, másiknak a keze, térde sajgott. A játék folytatásától egészen elmúlt a kedvök s csöndeskén ballagva sétáltak haza, pörölve, hogy ki kezdte, ki rontotta el a játékot.

— Mindegy már no! szólt végre Karcsi. Én kezdtem, de te folytattad és mind a ketten megbántuk. Majd ezentul másképp lesz, mert csak becsületes játék ér valamit, ha minden játékos megbízhatik benne, hogy pajtása megtartja a játék szabályait.

FIUMEI MAGYAR GYEREK.

A LEGDÉLIBB vármegyében:
Itt születtem Fiumében.
Az ország szívéből messze,
Forrón vágyom Budapestre.

Merre lehet, milyen lehet?
Feléje visz a képzelet.
Sok a tornya, palotája,
Járnak is a csodájára.

Itt a tenger partján ülök,
Lelkimmel felé repülök.
Zászlócskámot lobogtatva,
Felé nézek szivdobogva.

Szivdobogva és büszkén is,
Mert hogy magyar vagyok én is.
Magyar az én lelkem, szívem —
Szeretem hazámat hiven.

Apám anyám még olaszok,
De én — én már magyar vagyok.
Magyar vagyok, magyar leszek —
Igy látom meg Budapestet!

A PARK TÜNDÉRE.

— Éjjeli kaland. —

Irta Hermine néni.

EGNAP este hallottam, amint a
Treszka beszélte Pistának, mondá
Elemér a köréje csoportosult
fiúknak.

— No, én nem hiszek belőle egy szót
sem, felelé Feri. Ez csak amolyan dajka-
mese, amit röstelnék komolyan venni.

— Oh, te hitetlen Tamás! — kiálták
a fiuk. Hát ne hidd; majd meggyőződünk
róla mi s aztán bizony nem adunk a kincsek-
ből. Majd megsajnálod a hitetlenségedet.

— Tudjátok, hogy én nem vagyok irigy
természetű. Jó szívvel kívánom nektek a
sok drágaságot. Isten veletek! Csak arra
kérlek, mondjátok el majd, mit tapasztal-
tatok. Én rá érek aztán is oda menni.

A sok drágaság, meg a hihetetlen his-
tória, melyről a fiuk között szó volt,
annyból állott, hogy Elemér urfi, aki
szeretett hallgatózni, este hallotta, amint a
Treszka szolgáló mesélte a Pista inasnak,
hogy ebben a hónapban hold-töltekor szo-
kott megjelenni az Elemérék parkjában
levő kis szigeten a gyémánt-tündér, meg-
fürdik a hattyukkal a tóban, s ha onnan
kijön, megrázza hosszú, selymes arany
haját, melyből csak egy potyog a gyémánt
mint a zápor-eső, ezt a földön hagyja,
átváltozik hattyuvá és a hattyu házon keresz-
tül eltűnik. Aki abban a pillanatban ott
van a közelben, az halomba hordhatja a
tömérdek kincset. Elemér egyik ősapja is
megleste a tündért, mikor sok, sok évszázad
előtt, mint szegény vándor erre járt,
s innen származik a család gazdagsága és
hatalma. Azóta azonban senkisémm látta a
tündért.

Elemér egész éjjel nem hunyta le a szemét. Nyugtalanul hánykolódott ágyában. Rögtön szeretett volna oda futni. Azonban félt egyedül lemenni a sötét parkba. Azon kívül édes atyja szobájának ajtaja is nyitva volt s az a neszre fölébredhetett volna.

Alig várta a reggelt, hogy elmondja pajtásainak amiket hallott. Néha egy pillanatra kissé kétkedett is a dologban, de aztán meg elgondolta:

— Ha az egyik ösapám meglátta, talán nekem mint unokának is sikerül. Igaz ugyan, hogy megvan mindenem, amit szemem szám kíván; de azért vannak mégis kívánságaim, melyeket édes atyám nem teljesít. Mennyire szeretnék például egy igazi vadász-puskát! Apa azt mondja, nem gyereknek való. De hát nem vagyok-e én már tíz éves? Nem tudok én vigyázni? Aztán meg szeretnék olyan arany fogantyús lovagló ostort, is mint az apáé. Tüzi játékot sem szabad mindig hozatnom, amikor kedvem tartja; pedig jaj! — milyen szépen sustorognak azok a »napok«! Ha sok pénzem lesz, bizony még nappal is elfogom sütogetni. A kis pónim nyerge sem szép már. Ezüsttel és arannyal fogok egy újat kiveretni. A régit Ferinek ajándékozom. Csakhogy nincsen lova az istenadtának. De majd azt is veszek alája, szegény szüleit is megsegítem, hogy apjának ne kelljen többé vesződnie azokkal a haszontalan paraszt lurkókkal!

Ilyeneket forgatott az elméjében, midőn nagy sokára elaludt. De hajnalban csakhamar talpon termett.

— Miért kelsz már föl Elemér? Hiszen még csak öt óra! kérdé apja.

— Jaj édes apám, hadd megyek ki a friss levegőre! Hiszen ugyanis mindig azt

mondod: »aki korán kel, aranyat lel«. Hát én is aranyat szeretnék lelni.

— Jól van fiam, nincs kifogásom a korai fölkelés ellen. Olvasd át leczkéidet, hogy mire a tisztelendő úr jön, tudj mindent. Ne legyen ismét panaszra oka, amiért leczkédet elhanyagolod. Óra után áthivhatod pajtásaidat és játszhatol velök. Ebéd előtt majd kilovagolunk.

Elemér fogta könyveit és alig várta, hogy kiszabaduljon a szobából. De ne higyétek ám, hogy apja parancsa szerint tanult. Dehogyan tanult! Inkább átküldötte a Pista inast pajtásaiért, akik legnagyobb részt aludtak még, de Elemérnek, a főispán fiának a hívására rögtön kiugrottak az ágyból, már csak azért is, mert tudták, hogy valami fontos és bizonyára mulatságos ok miatt hivatja őket barátjuk ily korai órában.

Mikor mindnyájan együtt voltak, Elemér az ő pajtásait bele ártotta a titokba s ekkor következett az a beszélgetés, melyet e történet elején olvastatok.

— Az ám! — mondá az elővigyázatos Béla; de hogy jussunk éjnek-évadján a parkba, anélkül, hogy az ór észre venne?

Aztán meg szüleink elöl sem szökhettünk meg egy könnyen. Jól meg köll hányivetni a dolgot.

— Nekem van egy jó tervem, mondá a furfangos Zsiga; azt mondjuk oda haza, hogy Elemér, mint már sokszor tette, tüzi játékot rendez s mi itt hálunk a kastélyban, hogy ne kölljön későn haza mennünk. Ugyis szombat van, holnap nincs iskola. A kerti ór előtt meg, aki értesül majd a dolog felől, nem lesz feltűnő, ha a parkban lát.

— Kitűnő! Nagyszerű! kiáltá a könnyen hevülő Laczi. Én mindjárt megyek is haza tanulni, hogy estére ide eresszenek.

— Szerencsére van még egy pár »napom« meg »szikra-szóró kalászom«. Menjetek fiuk, én is pontosan akarom elvégezni leczkémét, hogy jutalmul édes apám megengedje a tűzi játékot.

A fiúk egész nap oly kifogástalanul viselkedtek, hogy midőn este Elemér engedelmet kért a tűzi játék rendezésére, senkinek sem volt kifogása ellene. Sőt a főispán még a tisztelendő urat is meghívta a látványosságra.

A tűzi játék pompásan sikerült. De a fiúk, noha jól mulattak, nem kérték folytatását, hanem, amint Elemér apja elérkezettnek látta a lefekvés idejét, siettek a nagy szobába aludni. Elemér csak azt kérte apjától, engedné meg neki, hogy a fiúkkal tölthesse az éjszakát.

A fiúk színelég hozzá fogtak a vetkezéshez. Alig húzta ki azonban lábát a főispán, rögtön kioltották a gyertyát és össze ültek tanakodni.

— Nos, mi ujság? kérdék Elemértől.

— Minden a legjobb rendben van, suttogá ez. Pistának meghagytam: mélyen hallgasson, ha valami neszt vesz észre; tehát innen a kastélyból zavartanúl kijuthatunk harisnyában, lábújj-hegyen. Most csak attól függ tervünk sikere, Kullancs kutyánk miképp viseli magát, s hogy az őrs észre nem vesz bennünket. Kullancs jól ismer. Azon kívül van itt számára hús a zsebemben, attól tehát nem köll félnünk. A bökkenő itt csupán az őrs.

— Feri ugy sem akar kincseket, nem is hiszi az egész históriát, hát ő vigyázzon az őrré, foglalja el, diskuráljon vele, ha látja, hogy veszélyeztetheti tervünket.

— Helyes, ugy jó lesz. De már most menjünk, menjünk! suttogá a magát már alig fékezni tudó Laczi.

— Hó, hohó! Még egyet, mondá Elemér. Itt a jobb-oldali ajtón megyünk ki, megkerüljük a tavat, átmegyünk a hidon, leoldjuk a csolnakot s a hattyú-óllal szemközt, a nagy hársak alatt, meglessük a tündért. Ha veszélyben leszünk, ezzel a sippal adunk jelét és akkor te Feri segítségünkre jössz.

Azzal elindultak. Mint a lelkek, oly nesztelenül lépkedtek végig a hosszú márványos folyosón.

Kiértek a szabadba.

A hűvös esti levegő kissé lehütötte forrongó vérüket. De el is rémültek, látva a holdfényben ide-oda hajlongó magas fákat, melyek aljában, sűrű sötétségbe burkolva, tátongtak a nappal oly kellemes séta-utak. Miért is fürdik az a tündér éjjel?

— Hát mi lesz gyerekek? ... kérdé suttogva Feri. Vissza megyünk?

— Dehogy megyünk, dehogy! Csak előre vigyázza ... ne hogy észre vegyenek.

Elindultak, kezükben a cipővel. A harmatos fűben harisnyás lábuk átnevessedett. Hogy a Kullancs kutya meglátta őket, elkezdett hizelegve ugrádozni, csaholni. Ekkor Elemér oda dobta neki a magával hozott hust. Ez kapva a koncson, nyugodtan engedé őket odább.

Egy veszély elmúlt.

— Jaj! Ki jön ott? kérdé szepegve Zsiga egy közeledő sötét alakra mutatva rá.

— Az őrs. Bujjatok el, majd én végzek vele, mondá Feri.

— Hát az urfi mit csinál itt ilyenkor? Hogy mert ide jönni ilyen késő órában? ... szólt az őrs, hogy Ferit megpillantotta.

— Sose töprenkedjen kend, Pali bácsi. Tudja, hát az ugy volt, hogy nem birtam

elaludni, de meg különben is szeretek holdvilágnál sétálni. Hátha megengedi, magával megyek, aztán majd föl kísér a kastélyba, vagy pedig haza édes apámékhoz.

— No, nem bánom. Ha velem gyün, legalább nem tévelyedik el az urfi. Hanem magára vessen, ha holmi baj keletkezik ebből!

— Csak hogy már elmentek!... dünynyögé Elemér, kibujva a sűrű bozótból. Jeretek utánam! Milyen jó gyerek ez a Feri! Hanem kér is, mégis adunk neki a kincsből.

S mentek-mendégéltek, csetlettek-botlottak, majd egy ugrándozó békától, majd egy fehérlő fának a mozgó árnyékától rémüldözve. A lomb titokzatosan suttozott. A sűrű faszor oly sötét volt, hogy lépésnyire is alig láttak.

Végre!

Elértek a hidhoz. Nagy nehezen leoldották az ennek egyik lábához erősített csolnakot.

Bele ültek és elkezdtek evezni. Ekkor kibukkant a hold.

A víz az evező-lapátról gyémánt-csöppként hullt le a holdfényben. Mintha már is a fürdő tündére rázta volna ki a fényes hajából. A csónak szép csöndesen siklott tova a tavon. Mikor a repkénnyel befutott hársak alá értek a fiúk, megállapodtak, éppen szemben a kis szigettel és a hatytyu-óllal.

— Most legyetek csöndesen fiúk!... mondá Elemér. Éjfél már nem lehet meszsze. Jól vigyázzatok, nehogy elszalasszuk a kedvező alkalmat.

A fiúk elcsöndesedtek és hallgatózva meresztették szemüket arra a kis fehér házikóra, mely mozdulatlanul állt ott a hold rezgő fényében.

Egyszerre különös hang üti meg Elemér fülét. Mintha fűrészelnének valahol. Barátaira néz s mosolyogva látja, hogy bizony ezeket elnyomta a buzgóság — elaludtak, s olyik közülök bizony embersegesen horkol is.

De ő maga nem alszik el. Nem bizony! S erőszakosan tartotta nyitva le-lecsukódó szemét. A fiúkat nem költi fel, legalább egyedül az ővé lesz a dicsőség, hogy látta a tündért. A kincset azonban hűségesen megosztja velök.

Ah! Mi volt ez?

Hallja is már, amint kondul a hang... mély hangon üti az éjfelet.

Ni ni... ki lép ki ott a sziget sűrűjéből? Óh, mi szép! A ő idvezült édesanyja az. Ezüst-habos, fehér selyem fátyol lengi körül testét, gyönyörű arany haja széjjel omlik vállán, szeme mint a gyémánt úgy ragyog és mosolyog fiára és int feléje a kezével s közeledik a parthoz.

— Jövök édes anyám, tündérem, drága mindenem!... S a fiu kiterjeszti karjait, hogy anyja karjaiba repüljön. Tyüh!... milyen hideg, lucskos, sötét lett egyszerre körülötte minden. Az álomkép szétfoszlott s ő felébredt.

— Segítség! Segítség! kiáltja a három fiú, mert a csónak fölbillent s ők belefordultak a tóba. Eveczkélnek, rug-kapálnak. A víz behatolt fülükbe, orrukba, szájukba, körülöttük pedig a zajtól fölébresztett hatytyúk sziszegnek, röpdösnek.

— Az Istenért!... mi történt? hallatszott a Feri hangja. Ide csak Pali bácsi azzal a lámpással!

Szerencsésen kihúzták a tündér-váró ifjakat, akik békanyáltól ellepve, kalap nélkül, csatakosan vándorogtak a kastély felé.

— De hát hogy buktak bele ebbe a tóba, szegény úrfiak? kérdi kíváncsiskodva Pali bácsi.

— Ne törődjék azzal most; majd elmondom, csak szerencsésen bejussunk a kastélyba, felelé Feri.

De bizony nem kedvezett a szerencse. Amott jön elibök a főispán a tisztelendő úrral s az egész kastélybeli cselédséggel.

— Hát ti hol jártok ilyenkor, éjfélt után?... adta gézengúzai! No nézze csak tisztelendő úr ezeket a gyászvitézeket! Olyan lucskosok akár az öntött ürge. Hiszen megfagytok ilyen állapotban, te! Kapjátok csak ölbe őket Pista, Jancsi, Bandi, és vigyétek föl. Majd oda benn lesz a kihallgatás és ítélet-hozatal.

— Feri úrfi nem vizes, az velem volt, vélekedék szerényen Pali bácsi.

— Az majd velem jön. Egy kettő, előre!

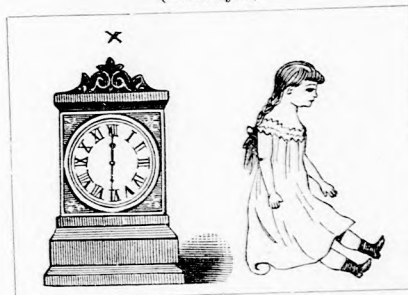
Hej! — milyen másnak képzelték a fiúk a kalandjukból való vissza térést. Kincsek és siker helyett, szegényt és csufúságot arattak. Mint a vert had: dideregve, kimerülve, csufosan érkeztek a kastélyba. Ott aztán, mialatt ruhát váltottak, Feri elbeszélte a kalandjuk sorát.

— Ez úttal nem büntetlek meg, mondá a főispán; eléggé lakoltatok már. Reménylem, egész éltetekre elég lesz ez az eset, tanulságaul annak, hogy az ilyen dőre, kísérteties meséket ne higyétek el s kapzsiak ne legyetek. Aki szorgalmas életet folytat, annak megáldja Isten a munkáját, mindenkinek annyit adva osztály-részül, amennyit megérdemel; a kapzsi ellenben sokszor még azt is elveszti, ami je van. Különbben minek is nektek még a kincs? Nem is tudátok vele mit kezdeni. Vegyétek a lelketekre. S most menjünk aludni.

A fiuk szégyenkezve kértek bocsánatot az elkövetett csinyért. A főispán ezután nyugodni tért s kevés idő múltán csönd honolt az egész kastélyban. Kincset keresni egyik fiúnak sem jut többé az eszébe. A park tündére zavartalanul fürödhetik a holdvilágos estéken.

KÉP-REJTVÉNY.

(Földrajzi.)

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő díszes munkát:

„A kis lepke-gyűjtő.“

A lepkészet rövid kézi könyve, különös tekintettel a Magyarországon előforduló lepke-fajokra és gyűjtésükre. Irta Emich Gusztáv. 17 színezett s 2 fekete táblával.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLV. köt. 15-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Az alföldön halászegény vagyok én.

Helyesen fejtették meg: Poór Elza, Maller Margit, Ádám Andor, Hirschier Jolán, Krausz Gizella, Schreyer Endre, Laukó Lenke, Dvihalny Marianne, Mäder testvérek, Luzsa Annus, Scheinberger Gyuri. (ismered-e azt a szerszámot melynek »olló« a neve? Egyebek közt arra is jó, hogy a rojtos szélű papirost körül nyírjuk vele. F. b.), Zerkovitz Rudolf, Szathmáry Emma és Vilmos, Somogyi Klemiczka, Vizslovszky Katicza, Böck Györgyike és Frida, Széll Piroška, Isaák Gyula, Fried Ella és Gizella, Hajós Anna, Magassy Jenő és Zoltán, Jakab Ilona, Jávör Jenő, Mayer Béla, Szontágh Álmos, Ungár Béla, Mike Mariska, Benedek Pista (részben), Taub Ilonka, Szájbély Lenke, Markovits Vili, Dienes Magda, Csernovics Olga és Julia, Masznyik Aranka, Ferencz Anna, Országh

Ida, Vollarich Ida, Fülöp Etelka és Menyhért, Lúley Gizella, Gyurkovich Dódi, Baum Róza és Miklós, Springer Stefania, Kiss Sára és Lajos, Korbai Gizella, Zinsenheim Ilona és Ella, Forgách Beatrix, Szathmáry Mariska, Astleitner Teréz, Strasser Pál, Grünfelder Ferencz, Szabó Melanie, Boda Mariska, Márton Erzsike és István.

A jutalom kisorsolása szabályszerűleg megtörtént. nyertes lett *Ferencz Anna, Maros-Vásárhelytől*, kinek a jutalom-könyvet (*»Gyermekek könyve,«* 30 színezett képpel) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *»Kis Lap«* XLV. köt. 14-dik számában közölt rejtély megfejtését még beküldték: Magassy Jenő és Zoltán, Taub Honka, Fried Ella és Gizella.

KIS-ÉRTESÍTŐ.

MULT vasárnapon telt le a határ-idő, melyet a „**KIS LAP**“ *nagypályázata* számára kitűztem.

Azoktól, kik messzibb vidéki helyekről az utolsó napokban adták postára pályaműveiket, a most lefolyt héten még elfogadtam a dolgozatokat. A hét leteltével azonban ennek is lejárt az ideje s a pályázatot ezennel bezártam nyilvánítom.

Ezuttal még csak örömemet és elismerésemet nyilváníthatom, hogy kis hiveim oly nagy számmal vettek részt a nemes versenyben. A pályaművek bírálása már folyamatban van s végéhez közeledik.

Az eredményt a jövő heti számban fogom kihirdetni, mely egyuttal közölni fogja a bírálók által jutalomra érdemesnek talált három legjobb dolgozatot is.

F. b.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Saary Robert. Az a columbiai levélbélyeg csak a chicagói kiállítás tartama alatt van forga-

lomban. A tárlat bezárta után, tehát decemberben, nem kerül többé használatba s így e jegyek értéke évről-évre öregbedik. Gyűjtésökhöz nem foglalkozom. Színes rajzod annál inkább tetszett, mert látni rajta, hogy természet nyomán van festve. — **O. bácsi.** Érdeklődéssel s köszönettel vettük. Nem sokára világgá derül a vers is, meg akit megénekel. — **Ember Pista.** Igaz részvételt olvasom híredet a te jó nagyatyád halálának. A te kegyeletes érzeted s jó viselkedésed a legszebb virág, melyet sírjára ültethetsz. — **Bayer testv.** Igazán kedves a meglepés. Egyszerre három kis legény! Hogy lehet az, hogy Aladár azt a gyógy-módot már most gyermek-korában kénytelen folytatni? Járt-e sikerrel? Kívánom. — **Granatér Endre.** Az, hogy valamely küldemény *»ajálva«* kerül a postára, nem teljes biztosítéka annak, hogy meg is érkezett a rendeltetése helyére. Sok ajánlott levél vész el évente. Meglehet, hogy a nyár óta felhalmozódott kéziratok között ott lesz s meg is kerestetem. De jó volna ám az ottani posta hivatalnál is utána nézni, nem-e ott rekedt vagy a budapesti központi hivatalban? — **Jávor Jenő.** Neheztelsz magad s neheztel a mamád is, azért a *»Kis Lap«* m. számában a *Jávor* néven kutya szerepelt. *»Mert egy előfizető nevét nem szabad egy kutyának adni«*, mondja a panaszos irat. Ha illetlen dolog állatnak a nevét emberre ruházni, akkor olyat sem szabad illetni vele, aki nem járhatja a lapot; valamint külön kitüntetésre sem tarthat számot, amiért prenumerált. De aztán ki is hordhat a fejében annyi ezer nevet? A mama meggyűgűtatására fog tán szolgálni, hogy az ország legelőbbskelő családjai egyikének a nevét — *Tisza* — számtalan kutya viseli. S bár régóta nem egy *Sajó* ugat a gazdája udvarán: hazánk egyik legnagyobb költője, *Jókai Mór*, nem átalotta, azt írói álnevül használni. Nem folytatom, mert ugyanis beláttad már, nemde? — hogy neveden nem esett sértés, sem szándékos, sem szándéktalan. Különben megemlíthetném azt is, hogy *Sáva* néven nem csak kutyát, de *szentet* is ösmernek. Hogy az ó-kor egyik nagy hősenek nevét (*Hektor*) sok nagy és apró kutya viseli, tudod. Sőt egy görög isten asszonyról hány vizslát neveznek el *Diánának*. Különben: a kutya a hűség és bátorság jelképe, két olyan tulajdonság, mely az embernek is diszére szolgál. — **Szontagh Álmos.** Küldhetsz bátran. Ha be nem válnak, úgy sem közlöm. — **Fried Ella és Gizella.** Besoroztam. — **Vollarich Ida.** Ne kívánd előre megismerni a művecskéd sorsát. Ha tudnám mi lesz vele, sem mondanám meg, mert az ellenkezőnk azzal a discretióval, melyet minden embernek, de főképen szerkesztőnek illik szem előtt tartani. — *Több levélről a jövő számban.*

ROVÁS.

K. I. megfejtését, levelének szerfözlött hanyag külalakja miatt, figyelembe nem veszem.

Felelős szerk.: **Forgó bácsi.** Szerkesztői és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.